

ikke kunnet gaa mod Vilja, fordi de ikke kunde finde mod Manden noget Uhæderligt, som kunde bevises. Jeg skal komme nærmere ind derpaa. Det høitærværdige Medlem siger Sp. 1810: „Det synes mig, at naar det er oplyst, at Manden er noget for stærkt tilbøielig til de stærke Drikke, er det dog underligt o. s. v.“, men det er ikke oplyst, og det kan ikke oplyses, at Manden er tilbøielig til stærke Drikke, Ingen har nogenstunde set Vilja svirende, end sige da kunnet anse ham for tilbøielig til stærke Drikke. Jeg haaber derfor, at det høitærede Medlem ifølge disse Dplysninger — jeg forsiikrer, de ere sande — maaste dog kan faae en noget anden Mening, og at de Dplysninger, som ellers kunne indhentes til Støtte for Andragendet, ogsaa maa forandre Meningen hos de ærede Medlemmer, som nu maatte have en mindre gunstig Mening om denne Mand. Det høitærede Medlem udtalte saa senere hen, at der senere hen var blevet afholdt et Byraadsmøde, hvor alle Medlemmer vare tilstede; men det er ikke Tilfældet, Borgmesterens Udskrift af Protokollen viser, at denne Gang vare kun to fraværende; der var mødt syv Medlemmer, første Gang var der fem, det er faktisk efter Udskriften af Byraadsprotokollen. Men der er noget mere mærkeligt ved disse Afstemninger. Efter at Borgmesteren i Mødet den 29de December 1882 havde henstillet til Byraadet — de Medlemmer, som vare mødte, altsaa Byraadet — om de mente, at der var noget mere ved Sagen at gjøre, end hvad der hidtil var gjort, saa fremtraadte et Medlem, som ikke havde været med i det første Møde, og forlangte tilføjet i Protokollen, at han fandt ikke Andrageren kvalificeret til at faae en saadan Begunstigelse, som Indfødsret er og bør være, men han begrundede aldeles ikke, hvori en saadan Kvalifikation skulde bestaa. Det kan jo være raast nok at henhafte en saadan Sætning i Protokollen, naar han ikke vil bevise den. Hvis jeg et eller andet Sted vilde fremsætte et saadant Botum mod en Mand, vilde jeg anse det for min Pligt at begrunde, hvorfor jeg har den Mening, ellers vilde jeg ikke fremkomme med en saadan Sigteelse. Til den anførte Udtalelse sluttede sig saa Glarmester Boeg. Denne er imidlertid et af de Byraadsmedlemmer, som første Gang havde anbefalet Viljas Andragende, og som allerførst havde sat sit Navn paa Andragendet. Jeg skal oplyse, hvorledes dette er gaaet til. Der staar i Erklæringen efter Byraadsprotokollen: Og saa tilføiede Glarmester Boeg, idet han særlig bemærkede, at han ved at underskrive den tidligere i Byraadsmødet fremlagte Erklæring, aldeles ikke

havde tænkt paa, at han kunde komme til at deltage i en Byraadsforhandling om denne Sag. Han har altsaa ikke tænkt paa, at det, som han sagde, skulde komme offentlig frem, og dernæst tilføiede han endvidere: At, da Erklæringen bragtes ham i hans Hus, mente han, at han ikke kunde undslaa sig for personlig at underskrive, hvad de Herrer L. B. Hansen og P. Nielsen allerede havde underskrevet. Det er imidlertid blevet oplyst, at det slet ikke er gaaet saaledes til, som her staar. Jeg skal oplyse, hvorledes det er gaaet til. Der er aldrig blevet bragt Glarmester Boeg nogen Erklæring til Underskrift i hans Hus, men Boeg har underskrevet Erklæringen i Viljas eget Hus. Dette gik saaledes til. Dengang da den Mand, der havde skrevet Erklæringen for Vilja, var hos ham med Erklæringen, var der ingen Underskrifter paa denne. Da saa Glarmester Boeg i det Samme kom forbi — det var naturligtvis om at gjøre at faae Underskrift af en saadan Mand, som man troede var solid, og som jo ialtsald var kvalificeret til at være Byraadsmedlem — blev han kaldt indenfor og spurgt — jeg veed ikke, om det var Vilja eller den anden Mand, som spurgte ham derom — om han kunde underskrive denne Erklæring. Da han derpaa fik Erklæringen at se, sagde han: Gudbevares, med største Fornøielse! Hvad skulde der være i Veien for at underskrive den? Lad mig kun faae Blæk og Pen, saa skal jeg strax underskrive! Dette gjorde han da, og det var i Viljas eget Hus. Dette kan vel ikke juridisk bevises, men det kan dog bevises paa den Maade, at Vilja er villig til at gjøre Ed derpaa, ligesom ogsaa den anden Mand, der stod ved Siden af, kan bevidne det. Naar han altsaa siger, at de Andre havde underskrevet Andragendet først, da er dette ikke overensstemmende med Sandheden, thi han var den Første, der underskrev det, og naar han i den Erklæring, som han har ladet tilføje Byraadsprotokollen, udtaler, at han ikke personlig har kunnet undslaa sig for at medunderskrive, hvad de Andre allerede havde underskrevet, saa vil jeg henstille til ærede Medlemmer, hvor høit en saadan Mand's Kvalifikation kan staa, naar han er saa glemksom, at man næsten ikke skulde tro, at det var muligt, thi det hører jo næsten til Umulighederne, at han ikke skulde kunne huske, hvad han havde gjort forud. Jeg har kun fremsat disse faktiske Dplysninger for at oplyse, hvorledes Sagen hænger sammen. I den Skrivelse, som er aftrykt i den foreløbige Betænkning, er der jo ogsaa fremsat mange Beskyldninger mod Vilja, og blandt Andet fremføres det deri, at han er tilbøielig til Drik-